

стенъ отъ Св. Методія. Тыя нѣща вѣруваме отъ свидѣтельство-то на други-тѣ или отъ исторіѣ-тѣ. Така можемъ исторически да вѣруваме, че Исусъ Христосъ е Сынъ Божій, и че дойде на тойзи свѣтъ та умрѣ за грѣшници-тѣ, безъ да уповаваме на него за спасеніе-то си. Тая вѣра не спасава челоуѣка, такавѣ вѣрѣ иматъ діаволи-тѣ, и треперятъ (Іак. 2; 19). За такавѣ вѣрѣ Св. Іаковъ говори, и казува че вѣра безъ дѣла е мъртва (Іак. 2; 17, 20), т. е. вѣра която нѣма силѣ надъ сърдце-то ни и животъ-тъ ни, не е истинна вѣра, — не е дѣйствителна, но мъртва.” Но вѣра-та, чрѣзъ коѣ-то грѣшници-тѣ ся оправдаватъ и спасаватъ е дѣйствителна, а не мъртва. Това става, когато грѣшникъ-тъ събуденъ отъ нераденіе-то си и обличенъ за грѣхове-тѣ си, осѣща недостойнство-то и слабостъ-тъ си и ся прѣдава съ-вѣстѣ на Исуса Христа, и уповае на него и само на него за спасеніе. Чрѣзъ тѣѣ вѣрѣ той ся съединява съ Исуса: Исусъ прѣбѣжда въ него и той прѣбѣжда въ Исуса (Іоан. 15; 4). Съ тѣѣ вѣрѣ придобываеи животъ вѣчный. Тази вѣра е безъ коѣто не можемъ да *угожде-* *ваемъ* на Бога (Рим. 8; 8). Прѣди да имаме тѣзи вѣрѣ, нѣй сме непріатели Божіи и въ плѣтъ-тъ (Рим. 8; 7: Еф. 2; 3), и всички-тѣ ни дѣла, колко и да ся виждатъ намъ добры, не сѣ *у-* *годны* на Бога, защото не ги правимъ отъ чистѣ любовь къмъ Бога, но отъ нѣкой самолюбивъ поводъ, или отъ страхъ-тъ на вѣчнѣ мѣ- *кѣ*, или съ намѣреніе че съ тѣхъ можемъ да изгладимъ грѣхове-тѣ си, или за похвалѣ отъ